

พลังความคิดที่เป็นอมตะ

.....ระพี สาคริก

หลังจากการเกิดมาแล้ว พอจำความได้ ฉันก็เฝ้าถามตนเองมาเป็นช่วง ๆ ว่า "อะไรหนอที่ทำให้ฉันเกิดมาในโลกนี้"

และนับตั้งแต่ฉันยังเป็นเด็กเล็ก ๆ เรื่อยมา เกือบทุกขณะที่ฉันมีอารมณ์ลอคโปร่งและแหงนมองสู่ท้องฟ้า ยามซึ่งเป็นคืนเดือนหงาย ฉันมักตั้งข้อสงสัยถามตนเองเสมอ ๆ ว่า ไกลออกไปจากดวงจันทร์และดวงดาวที่เห็นอยู่บนท้องฟ้านั้น มีอะไร และจากสิ่งนั้นไป ยังมีอะไร และมีอะไรต่อไปอีกเรื่อย ๆ ไป มันไม่ทำให้ฉันสามารถหาจุดจบที่ทำให้ฉันเกิดความเชื่อว่า เป็นจุดสิ้นสุดอันแท้จริงได้เลย.

ทุกครั้งที่ยับรยอากาศทั้งหลายมันทำให้ฉันตกอยู่ท่ามกลางสภาวะความคิดดังกล่าว ฉันก็คงต้องปล่อยให้ เป็นข้อสงสัยไว้โดยไม่อาจหาจุดจบได้ ครึ่งแล้วครึ่งเล่า ฉันได้พบแต่สภาวะที่เหมือนเดิม และเหมือนเดิมเรื่อยมา จนกระทั่งฉันเริ่มรู้สึกมากยิ่งขึ้นเป็นลำดับว่า มันเป็นความเหมือนเดิมที่เริ่มฉกกำลัง หนาแน่นยิ่งขึ้น และค่อย ๆ ส่งผลสะท้อน ทำให้ทิศทางความคิดของฉัน ซึ่งเคยมีแต่การพุ่งออกไปจากตัวเอง และไปสู่ความไกลอย่างหาจุดจบไม่ได้ ค่อย ๆ หวนกลับมาสู่ตนเอง และเริ่มถามตนเองมากยิ่งขึ้นเป็นลำดับว่า ความคิดฉันเองละ มัน เป็นสิ่งที่เกิดจากอะไร และอะไรเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดความพยายามในการคิด.

มันทำให้ฉันเกิดภาวะที่ท้อแท้ต่อการหาคำตอบขึ้นทั้งสองทิศทาง และเลยไปสู่การเข้าใจว่า ถ้าหากฉันไม่อาจค้นหาสาเหตุที่ตนเอง อันเป็นสาเหตุซึ่งได้กล่าวไว้ในประการหลังนี้ได้แล้ว ฉันคงไม่อาจเห็นวิถีทางที่จะ หาคำตอบจากคำถามซึ่งได้กล่าวถึงในตอนแรกได้เป็นแน่.

ทั้งสองทิศทางคงได้กล่าวมาแล้ว ยิ่งถามตนเองบ่อยครั้งขึ้น ดูเหมือนว่า จะยิ่งทำให้เกิดความรู้สึกในมุม สะท้อนมากยิ่งขึ้นไปอีกว่า "โลกนี้ คุณมันช่างมีคมวิเหลือเกินสำหรับฉัน เพราะมันทำให้ตาฉันรู้สึกว่า มีแต่ความ ว่างเปล่ามากยิ่งขึ้นเป็นลำดับ"

จนกระทั่ง กาลเวลาได้ผ่านพ้นมาถึงจุด ๆ หนึ่ง ฉันรู้สึกเสมือนมีสัญญาณอะไรสักอย่างหนึ่ง เคื่อนให้ฉัน หวนกลับมาถามตนเองด้วยคำถามอีกคำถามหนึ่งว่า "การที่ฉันได้รับโอกาสให้ชีวิตตนเอง สัมผัสกับความสับสนปนเปของกระแสทั้งหลายอย่างเสรีนั้น มันเป็นการทำลายจากโลกอย่างมีใจกว้างใจหรือไม่ว่า เพื่อให้ฉันเกิดความ รู้สึก ต้องการเอาชนะมันให้ได้ และเมื่อเข้าถึงจุด ๆ หนึ่ง ซึ่งจุดนั้นเอง ที่เกิดสภาวะ "การรู้แท้"อัน เป็นการรู้ได้โดยตนเอง"

แต่บัดนี้ ฉันกลับได้พบกับรูปแบบของแรงผลักดัน ที่มุ่งมาจากด้านตรงกันข้ามมากยิ่งขึ้น มันทำให้ฉันรู้สึกว่า ฉันกำลังพบกับความอับจนด้วยปัญญาลงเป็นลำดับ และคงจะต้องยอมจำนนว่า ยิ่งนานไป ตนเองก็ยิ่งรู้สึก ค่อยด้วยปัญญาลงไปทุกที คงไม่มีใครคนใดที่จะสามารถช่วยหาคำตอบอันแท้จริงในประเด็นนี้ให้แก่ฉันได้ นอกจากตัวฉันเอง ดังนั้น ฉันจะปล่อยชีวิตที่เหลืออยู่ ให้ล่องลอยไปตามเรื่องรามราว หรือควรจะใช้มันไปอย่าง เดิมที เพื่อการแสวงหาสิ่งซึ่งเป็นหน้าที่ของฉันทันทีที่จะต้องเรียนรู้มันไปอย่างดีที่สุด.

ในที่สุด กระแสความคิดที่สลับซับซ้อน ก็ได้แปรเปลี่ยนรูปแบบมีถึงจุด ๆ หนึ่ง ที่ทำให้ฉันเลิกล้มความคิด ซึ่งเคยพร่ำถามตนเองว่า อะไรหนอที่ทำให้ฉันเกิดมาในโลกนี้ และ สิ่งที่ไกลออกไปจากตัวฉันเองนั้น มีอะไร เป็นจุดสิ้นสุด เพราะฉันถูกคิดขึ้นมาอีกทิศทางหนึ่งได้ว่า ในเมื่ออะไรมันจะเกิด มันก็ต้องเกิด และ อะไรที่มันถึงกาลเวลาต้องสิ้นสุด มันก็ต้องสิ้นสุด เป็นธรรมชาติของแต่ละสิ่งแต่ละอย่าง ไม่มีอำนาจใด ๆ ที่มีอิทธิพลบังคับไม่ให้มันเกิดและไม่ให้มันดับได้ นอกจาก"ความไม่มีสิ่งนั้น ๆ"เอง.

การหาคำตอบอันแท้จริงได้นั้น หาใช่เกิดจากการไต่ถามไต่ฟังหรือได้อ่านจากสิ่งที่อยู่ภายนอกไม่ แต่จำเป็นต้องได้จากตนเอง และการไต่ที่แท้ ย่อมได้จากการปฏิบัติจริงจนถึงขั้นรู้จริงเห็นจริง แม้ว่าวันนี้ฉันจะยังหาคำตอบอันแท้จริงไม่ได้ วันหนึ่งข้างหน้า เมื่อถึงจังหวะที่มีบรรยากาศและกาลเวลาอันเหมาะสมด้วยตัวของมันเอง มาถึง คำตอบนั้นก็อาจจะปรากฏได้เอง จึงไม่ควรเอาจิตใจไปจจจ้อ และยึดมันเข้ามาไว้บนฐานของความคิดว่า จะต้องไต่คำตอบเมื่อใด ที่ไหน และมีรูปแบบอย่างไร เพียงแต่การมุ่งสู่การรู้ตนเองและปฏิบัติคนให้ดีที่สุด โดยถือเอา "ความปราศจากรูปแบบอันแท้จริงของตนเอง"เป็นเป้าหมาย ไร้เหตุและผล เป็นแก่นนำอันมั่นคง เท่านั้นเป็นพอ สำหรับชีวิตที่ยังคงจำเป็นต้องอยู่ต่อไป.

"ความคิดที่ไม่ยึดรูปแบบ จึงถือได้ว่า เป็นความคิดที่มุ่งสู่ความเป็นอมตะ"